

### [Harald Petersen.]

hvert fald, går i dybden, så er forslaget om tillægsindkomstsakten gået i den anden vejgrøft, idet forslaget går ud på at fritage den største part af den danske befolkning for at yde noget som helst bidrag til det forsvar, der angår os alle. Jeg går ud fra, at det har været en slags valgmæssig vinduespynt. Det får stå hen til en senere afgørelse, når en ny rigsdag skal træffe bestemmelse om disse spørgsmål.

Hvis der skal udskrives en tillægsskat til forsvaret, må det, såfremt mit parti skal gå ind i overvejelser derom, være i form af et procenttillæg til alle statsskatteyderes indkomstskat. Venstre vil principielt vende sig imod at lade progressionen i statsskatte-loven forrykke ved en midlertidig og situationsbestemt lejlighedslov som den foreslåede tillægsskat, og udfra de samme synspunkter vil venstre hævde, at tillægsskatten heller ikke skal bruges som murbrækker i regeringens kamp for skattefradragsrettens ophævelse.

Løvrigt finder jeg det både på den ene og den anden måde ønskeligt at gå i enkeltheder med drøftelse af dette forslag i den atmosfære, som hersker i landet i øjeblikket, og jeg mener, at de drøftelser, vi her fører, må ende med, at den høje regering gennemfører det, hvorom vi eller i hvert fald et stort flertal er enige, nemlig de militære bevillinger, medens vi under hensyn til den nye situation, der er opstået, må lade spørgsmålet om dækning afgøre af den nye regering, der formentlig kommer, og den nye rigsdag, der skal vælges.

**Ole Bjørn Kraft:** De ekstraordinære forsvarsbevillinger til et samlet beløb af over 400 mill. kr., som regeringen nu har forelagt rigsdagen til vedtagelse på een gang, er en for alle forståelig konsekvens dels af den verdenspolitiske udvikling, der har fundet sted i de sidste år, dels af den nye udenrigspolitik, som har fundet udtryk ved Danmarks tilslutning til Atlantpagten.

Overalt i verden frygter man i dag morgendagen. Muligheden af en ny storkrig falder som en mørk skygge over menneskenes sind, en farlig følelse af noget uafvendeligt ligesom ligger i stemningen, der behersker mange mennesker. Tiden har altid haft sine undergangsprofeter, der spåede den snarlige ende, og også nu hører man røster, der taler om, at vi er inde i vesterlandenes solfaldstid. Der er så sandt heller ingen grund til en letsindig optimisme. Den storpolitiske udvikling, der truer med definitivt at dele verden i to stærkt befæstede lejre overfor

hinanden, må kalde på en indsats af vilje, mod, redbonhed til offer og en dyb tro på sagens retfærdighed, en tro, der kan stå på højde med den opgave, der ligger for, og omfanget af de farer, der så ganske øjensynligt truer.

Farerne kan ikke besværges ved en passiv hengivelse i det uafvendelige. Den, der i dag lader stå til i væge forventninger om, at menneskenes fredsvilje eller et eller andet uforudset pludselig skulle ændre virkeligheden, bidrager — måske mod sin vilje, men bidrager — til at øge farerne og til at fremskynde deres virkeliggørelse. Det er jo et mærkeligt paradoks i den situation, vi befinder os i, at alle siges at ville freden, og at alle forbereder sig til krigen. Men kendsgerningerne og den krig, som hersker i Korea, forklarer dette kun tilsyneladende paradoksale. Der foregår angreb i dag, og der er fare for nye angreb, og det eneste, der har en rimelig mulighed for at forhindre det store sammenstød, er en politik, som overalt vil møde angriberen og standse ham med våben. Det er min faste overbevisning, at vort eneste håb i dag står til, at fredens kræfter vil blive så stærke til at møde krigen, at det vil gå op for den angrebslystne, at der ikke er nogen udsigt til at sejre; at krig ikke betaler sig mere, at vejen frem for menneskene og for landene er demokratiets vej, forhandlingens og samarbejdets, tolerancens og de gode viljers vej og ingen anden. Når vi har dette håb, når vi står på dette standpunkt, så har vi fast grund under fødderne. Det kan samle vore kræfter om opgaven, det fører os fra den farlige passive iagttagelse af det uafvendelige, som en hvilken som helst anden politik ville hensætte folket i, til den aktive indsats, den aktive medleven i tiden. Der er ingen anden vej til at undgå frygtens tilværelse, der er ingen anden vej til at føre os ind i håbets målbevidste og positive og eneste tålelige verden.

Jeg lægger en uhyre vægt på denne psykologiske side af forsvarsproblemet. Hvis man førte en politik, der lod os sidde med hænderne i skødet, hvis man intet ville foretage sig og på forhånd anså det for umuligt at udrette noget som helst, på forhånd erkendte, at vi kunne intet yde selv dertil, så ville en farlig og snigende sjælsygdøm gribe folket og kaste sin dystre skygge over folkets tilværelse og også afsætte sine spor og gøre sin virkning på mange andre af livets områder. Men tager man aktiv del i sagen, har man en tro på sin sags retfærdighed og er villig til at gøre en indsats derfor, så glemmer man frygten,